

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **Tomáš Wolker Stavitelství, s.r.o., v konkurzu**, IČO 29297168
sídlem U Stadionu 2459/1, 796 01 Prostějov

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

za účasti
osoby zúčastněné
na řízení: **EF Insolvence v. o. s.**, IČO 06344933
sídlem U Prašné brány 1078/1, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2021, č. j. KUOK 113882/2021,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Magistrát města Prostějov, Stavební úřad (dále jen „stavební úřad“) rozhodnutím ze dne 9. 12. 2020, č. j. PVMU 143556/2020 61 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), zamítl žádost žalobce o dodatečné povolení stavby „Tři řady garáží, oplocení, betonová zeď“ na pozemcích parc. č. 820/52, 820/56, 820/54, 820/55, oplocení tvořeného gabiony na pozemcích parc. č. 820/52, 820/56, 820/54, 820/55, 850/73, 850/74, a betonové zdi na pozemcích parc. č. 820/52, 820/54, 820/55, vše v k. ú. Vrahovice. Žalovaný následně zamítl odvolání žalobce podané proti prvostupňovému rozhodnutí a toto rozhodnutí potvrdil, a to rozhodnutím ze dne 24. 11. 2021, č. j. KUOK 113882/2021 (dále jen „napadené rozhodnutí“).
2. Jádrem sporu jsou otázky dodržení procesních předpisů správními orgány a správnosti a přezkoumatelnosti nesouhlasných závazných stanovisek.

II. Stanoviska účastníků řízení

3. Žalobce se domáhá zrušení správních rozhodnutí obou stupňů a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítá, že žalovaný nedoručoval oznámení ze dne 25. 10. 2021 zástupci žalobce, v době nahlížení do spisu nebyl spis kompletní a žalovaný postupoval nezákonně při seznámení s podklady a stanovení lhůty pro vyjádření se k nim. Lhůta nebyla prodloužena v souladu s § 39 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a žalobci byla upřena možnost procesní obrany proti tomuto úkonu. Dále žalobce namítá nesprávnost a nepřezkoumatelnost jednotlivých závazných stanovisek. Při potvrzení dvou závazných stanovisek jedním závazným stanoviskem Krajského úřadu Olomouckého kraje, odboru strategického rozvoje krajiny, oddělení územního plánování, ze dne 26. 2. 2021, č. j. 25812/2021 (dále jen „potvrzující závazné stanovisko č. j. 25812/2021“), byla porušena vyhláška č. 259/2012 Sb., o podrobnostech při výkonu spisové služby (dále jen „vyhláška č. 259/2012 Sb.“) a § 149 odst. 2 věta druhá správního řádu. Žalovaný se nezabývá možností podmíněně přípustného využití území, které žalobce v odvolání rozvedl, pouze stroze uvádí, že záměr je v rozporu s Územním plánem města Prostějov ve znění účinném od 11. 10. 2018 do 19. 5. 2023 (dále jen „územní plán města Prostějov“). K ploše 0.820 chybí odůvodnění potvrzení závazných stanovisek. Žalovaný také pochybil, když uvedl, že záměr sestává ze 3 jednopodlažních budov, ačkoliv se jedná o skupinu 23 garáží. Závazné stanovisko Krajského úřadu Olomouckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství ze dne 8. 3. 2021, č. j. KUOK 28963/2021 (dále jen „potvrzující závazné stanovisko č. j. KUOK 28963/2021“), není náležitě odůvodněno. Potvrzené závazné stanovisko bylo již dříve zrušeno. Závazná stanoviska Krajského úřadu Olomouckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství ze dne 8. 3. 2021, č. j. KUOK 28949/2021 a KUOK 28958/2021 (dále jen „potvrzující závazná stanoviska č. j. KUOK 28949/2021 a KUOK 28958/2021“), také nejsou náležitě odůvodněna. Není zřejmé, jak se žalovaný vypořádal s námitkou, že tato stanoviska neobsahují odkaz na § 10 odst. 1 zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně ZPF“, zemědělský půdní fond dále jen jako „ZPF“). Ačkoliv kladné závazné stanovisko správní orgány nepovažují za závazné stanovisko, záporné závazné stanovisko vykazující tytéž vady ano. Žalovaný k přezkumu závazných stanovisek stejného orgánu přistupuje odlišně, aniž by to odůvodnil. Takové jednání porušuje § 2 odst. 4 správního řádu. Ve vztahu ke sdělení Ministerstva životního prostředí ze dne 24. 9. 2021, č. j. MZP2021/570/1319 (dále jen „sdělení č. j. MZP/2021/570/1319“), žalobce uvádí, že lhůta uvedená v § 149 odst. 8 správního řádu má význam pro určení jejího konce, nikoliv počátku. Nic nebrání tomu, aby byla závazná stanoviska přezkoumána ještě před vydáním pravomocného rozhodnutí ve věci samé. Mělo tak dojít k přezkumu

napadených stanovisek. Podle žalobce je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné také proto, že pouze odkazuje na závazná stanoviska.

4. Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že se dopustil procesních pochybení, ale ta byla napravena a neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Lhůta byla žalobci prodloužena dostatečně a žalobce nebyl nucen konat v časové tísní. Není zřejmé, jaké ustanovení vyhlášky č. 259/2012 Sb. mělo být porušeno. Krajský úřad postupoval při vydávání potvrzujícího závazného stanoviska č. j. 25812/2021 v souladu se zákonem a závěrem zasedání poradního sboru ministra vnitra č. 71. Jeho odůvodnění je vystavěno na vlastním uceleném argumentačním systému, z něhož plynou jasné a srozumitelné závěry. V plochách veřejných prostranství určených pro veřejnou zeleň, zejména parky, jsou nadzemní stavby garáží, pokud nesouvisí s hlavním využitím, nepřípustné. Soubor nadzemních garáží nesouvisí s hlavním využitím, protože neplní účel veřejného občanského vybavení, resp. nenaplňuje funkci veřejného prostranství. Oplocení v ploše č. 0817 veřejné zeleně nenaplňuje účel a význam funkčního využití, neboť neslouží k obecnému užívání za účelem relaxace, setkávání a posilování soudržnosti obyvatel v dané lokalitě. V dotčené části plochy č. 0820 záměr popírá účel a význam funkčního využití, znemožňuje plnohodnotné hlavní využití, průjezdnost je omezena. Polemika nad maximální zastavěností ploch je irelevantní. Potvrzující závazné stanovisko je odůvodněno ucelenou argumentací. Není dán veřejný zájem na odnětí půdy I. třídy ochrany ze ZPF. Zrušeno bylo koordinované závazné stanovisko, nikoliv předchozí samostatná závazná stanoviska, která byla duplicitně převzata do koordinovaného závazného stanoviska. V potvrzujících závazných stanoviscích č. j. KUOK 28949/2021 a KUOK 28958/2021 byl uveden konkrétní zákon a není zřejmé, čeho se žalobce domáhá, když zpochybňuje zmocňující ustanovení k vydání závazného stanoviska. Žalovaný závěrem navrhuje, aby soud žalobu zamítl.
5. V rámci ústního jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích.

III. Posouzení věci krajským soudem

6. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), a řízení předcházející jeho vydání. Soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Při rozhodování vycházel z obsahu správního spisu, nad jehož rámec nebylo potřeba provádět dokazování.

III. a) Procesní vady

7. Žalobci je nutno přisvědčit v tom, že se žalovaný dopustil nezákonnosti, když sdělení ze dne 25. 10. 2021 označené jako Oznámení o pokračování odvolacího řízení a výzva k seznámení s podklady rozhodnutí doručoval přímo žalobci, a nikoliv jeho zástupci. Toto procesní pochybení však nemělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť s obsahem sdělení byl zjevně zástupce žalobce obeznámen a jednal podle něj (dostavil se k seznámení s podklady a podal za žalobce vyjádření k podkladům).
8. Stejně tak lze za dílčí nezákonnost považovat to, že v době, kdy se žalobce poprvé dostavil k seznámení s podklady rozhodnutí (5. 11. 2021), nebyl správní spis kompletní. Ani tato procesní vada však nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný posléze spis zkompletoval, umožnil žalobci se s ním seznámit a vyjádřit se k jeho obsahu. Žalobce sice popisuje nedostatky správního spisu také při druhém nahlížení do něj (9. 11.

2021), nicméně zároveň sám popisuje, jak byly tyto nedostatky napraveny. Zjevně se tedy nemůže jednat o vady, které by mohly mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (takový vliv ostatně žalobce ani nepopisuje). K námitce žalobce, že se oprávněná úřední osoba ani neobtěžovala být přítomna prvnímu nahlížení do spisu, soud uvádí, že zákon neukládá oprávněné úřední osobě, aby byla přítomna (terminologií žalobce, aby se obtěžovala svou přítomností) při nahlížení účastníka do správního spisu.

9. V postupu žalovaného při prodlužování lhůty pro vyjádření se k podkladům rozhodnutí soud nezákonnost neshledal. Původní výzva k seznámení se s podklady rozhodnutí byla žalobci doručena dne 2. 11. 2021, přičemž lhůta pro vyjádření se k podkladům v něm byla stanovena na 8 pracovních dnů od doručení tohoto sdělení. Zástupce žalobce následně dne 5. 11. 2021 nahlížel do spisu a z důvodu jeho nekompletnosti požádal o prodloužení lhůty o 8 dnů. Vyrozuměním ze dne 8. 11. 2021, které bylo zástupci žalobce doručeno dne 9. 11. 2021, žalovaný prodloužil žalobci lhůtu pro seznámení s podklady rozhodnutí a vyjádření se k nim o 7 dnů ode dne doručení tohoto vyrozumění. Dne 9. 11. 2021 se pak zástupce žalobce opětovně dostavil k žalovanému a seznámil se s podklady rozhodnutí.
10. Původně byla tedy žalovaným stanovena lhůta pro vyjádření se k podkladům rozhodnutí do 12. 11. 2021. Po prodloužení této lhůty připadal její konec na 16. 11. 2021. Reálně tedy byla lhůta prodloužena o 4 dny. Z důvodu pochybení na straně žalovaného, které spočívalo v neúplnosti správního spisu, byla přitom žalobci reálně zkrácena doba pro vyjádření se k podkladům rozhodnutí taktéž o 4 dny (mezi prvním a druhým nahlížením do spisu). Žalovaný tudíž žalobci prodloužil lhůtu pro vyjádření se k podkladům rozhodnutí o stejnou dobu, o jakou byl žalobce předchozím nezákonným postupem žalovaného připraven. Popsaným postupem proto žalobce nemohl být nijak zkrácen na svých právech.
11. Soud neshledal nezákonnost ani v tom, že žalovaný nevyužil pro prodloužení lhůty formu usnesení. K prodloužení lhůty totiž podle názoru soudu nebylo nutné postupovat podle § 39 správního řádu, neboť se nejednalo o lhůtu, s jejímž nesplněním by byly bez dalšího spojeny negativní účinky. Nešlo o lhůtu, ve které bylo nutné úkon učinit s tím, že pozdější úkon by nevyvolával zákonem zamýšlené účinky (viz např. § 36 odst. 1, věta za středníkem správního řádu), nýbrž spíše o dobu, po kterou bylo garantováno, že žalovaný nerozhodne a vyčká na případné vyjádření žalobce. I k pozdějšímu vyjádření žalobce, došlo-li by žalovanému před vydáním napadeného rozhodnutí, by totiž žalovaný musel přihlížet. Nešlo proto o lhůtu stanovenou formou usnesení v režimu § 39 odst. 1 správního řádu (ne každá lhůta musí být v tomto režimu stanovena – viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne rozsudku ze dne 6. 4. 2016, č. j. 3 Azs 143/2015-37), k jejímuž prodloužení by mělo být přistupováno dle odstavce druhého tohoto ustanovení, tj. opět formou usnesení.
12. V každém případě by ani nedostatek formy nemohl mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť obsah vyrozumění ze dne 8. 11. 2021 byl zcela jasný. Možnost brojit proti usnesení odvoláním (pokud by skutečně byla využita forma usnesení) by na výsledku věci nemohlo nic změnit, neboť takové odvolání by nemělo odkladný účinek (viz § 76 odst. 5 správního řádu).
13. Tvrdí-li žalobce, že mu bylo údajně přislíbeno, že jeho žádosti bude vyhověno přesně tak, jak požadoval, pak toto tvrzení žalobce nedokládá. I kdyby je však doložil, bylo by možné postup žalovaného označit maximálně jako nevhodný, nikoliv jako nezákonný. Po doručení vyrozumění ze dne 8. 11. 2021 žalobce nemohl být na pochybách, v jaké lhůtě se může

vyjádřit k podkladům rozhodnutí, přičemž se nejednalo o lhůtu nepřiměřenou. Ostatně žalobce se v dané lhůtě k podkladům rozhodnutí také obsáhle vyjádřil.

III. b) Obecně k soudnímu přezkum závazných stanovisek

14. Jelikož velká část žalobních námitek směřuje proti obsahu závazných stanovisek a způsobu, jakým s nimi žalovaný naložil, považuje soud za potřebné nejprve obecně přiblížit základní právní rámec soudního přezkumu závazných stanovisek.
15. Podle již ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že v pravomoci správních orgánů, které rozhodují na základě závazných stanovisek, „není přezkoumávat stanoviska (podkladové správní úkony) dotčených orgánů státní správy. Dotčené orgány státní správy se v nich vyjadřují ke specializovaným otázkám, které si z důvodu nedostatku odbornosti nemůže posoudit stavební úřad [respektive obecněji rozhodující správní orgán] sám. Stavební úřad [respektive obecněji rozhodující správní orgán] je jejich vyjádřeními vázán a do značné míry při jejich pořizování plní roli koordinátora a jeho úlohou je zajistit mezi jednotlivými stanovisky soulad.“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 As 25/2009-163; všechna zde citovaná judikatura je dostupná na www.nssoud.cz). „Dotčené orgány zaujímají ve správním řízení specifické postavení, jejich úkolem je poskytování odborné pomoci správnímu orgánu, který vede řízení, a to v otázkách, v nichž disponují dostatečnými znalostmi a kompetencemi. Tato odborná pomoc má formu vydávání vyjádření, stanovisek, závazných stanovisek atd., jimiž se dotčené orgány vyjadřují k odborným otázkám, které se týkají předmětu správního řízení. V případě posouzení závazného stanoviska dotčeného orgánu v rámci odvolacího řízení hraje obdobnou roli též nadřízený orgán dotčeného orgánu, u kterého si odvolací orgán vyžádal potvrzení nebo změnu závazného stanoviska.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2017, č. j. 4 As 49/2017-32).
16. Z další judikatury pak vyplývá, že „závazné stanovisko dle § 149 správního řádu není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2015, č. j. 10 As 97/2014-127, či též rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009-113) a ve správním soudnictví je proto lze přezkoumat postupem dle § 75 odst. 2 věty druhé s. ř. s. jakožto subsumovaný správní akt.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2017, č. j. 2 As 230/2016-65) V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud dále uvedl, že je-li „závazné stanovisko potvrzeno závazným stanoviskem nadřízeného orgánu, pak dle Nejvyššího správního soudu obvykle postačí ty odvolací námitky, pro něž bylo další závazné stanovisko vyžádáno, vypořádat v rámci rozhodnutí o odvolání odkazem na (v nynější věci potvrzující) závazné stanovisko, doplněné případně citací příslušné jeho části. Naopak není úkolem odvolacího správního orgánu potvrzující závazné stanovisko pro odvolatele blíže interpretovat a posuzovat jeho zákonnost, přezkoumatelnost, věcnou správnost či další obdobné otázky. Takový přezkum původního závazného stanoviska měl být proveden v rámci vydání potvrzujícího (či měnícího) závazného stanoviska, přičemž pokud je v tomto ohledu navazující závazné stanovisko nedostačující, lze se jeho přezkumu domáhat až v případném soudním řízení správním o žalobě proti finálnímu rozhodnutí odvolacího správního orgánu.“ Podle Nejvyššího správního soudu je to „právě nadřízený dotčený orgán státní správy primárně povolán k věcnému vypořádání odvolacích námitek směřujících proti závaznému stanovisku, přičemž odvolacímu správnímu orgánu pak v zásadě postačí pro účely procesního vypořádání takových odvolacích námitek v rozhodnutí o odvolání odkázat na závěry potvrzujícího (případně měnícího) závazného stanoviska, je tedy třeba, aby revizní závazné stanovisko podle § 149 odst. 4 [nyní odst. 7] správního řádu obsahovalo vyličení odvolacích námitek vztahujících se k

revidovanému závaznému stanovisku, dále též hodnocení důvodnosti těchto námitek a konečně i předestření úvah, které nadřízený dotčený orgán k takovému hodnocení důvodnosti vedly. Neobsahuje-li revizní stanovisko takové náležitosti, lze konstatovat, že je nezákonné.“

17. Zároveň je vhodné dodat, že podobně jako odvolací rozhodnutí tvoří s prvostupňovým rozhodnutím jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 As 63/2011-92), tvoří i závazné stanovisko spolu s přezkumným závazným stanoviskem vydaným dle § 149 odst. 7 správního řádu jeden celek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2015, č. j. 10 As 97/2014-127). Jednota obou stanovisek znamená jednak to, že nadřízený dotčený orgán jednak nemusí slepě opakovat veškeré úvahy dotčeného orgánu, s nimiž se ztotožňuje, jednak to, že nadřízený dotčený orgán může sám napravit nedostatky závazného stanoviska, včetně jeho nepřezkoumatelnosti.
18. Ze shora uvedených důvodů nelze považovat napadené rozhodnutí za nezákonné z důvodu, že řadu odvolacích námitek vypořádává odkazem na úvahy dotčených orgánů, které se těmito námitkami zabývaly a jejichž stanovisko bylo pro žalovaného závazné. Stejně tak nelze potvrzující závazná stanoviska považovat za nezákonná, odkazují-li na samotná závazná stanoviska vydaná v prvostupňovém řízení. V obou případech jde o zákonný postup, který účastníky řízení nemůže nijak zkrátit na jejich právech, je-li seznatelné, o jaké důvody se závazná stanoviska i napadené rozhodnutí opírají.

III. c) Potvrzující závazné stanovisko č. j. 25812/2021

19. Soud předně uvádí, že nepovažuje potvrzující závazné stanovisko č. j. 25812/2021 za nepřezkoumatelné. Nadřízený správní orgán v tomto závazném stanovisku v úplnosti posoudil zákonnost závazných stanovisek Magistrátu města Prostějova, Odboru územního plánování a památkové péče, ze dne 8. 9. 2020, č. j. PVMU 108951/2020 62 a PVMU 109073/2020 62. Jeho úvahy jsou zcela jasné a žalobci nic nebránilo v tom, aby proti nim věcně brojil. Nepřezkoumatelnost nezpůsobuje ani skutečnost, že nadřízený správní orgán posuzoval záměr jako celek a výslovně nerozčlenil své úvahy tak, aby se týkaly výlučně jednoho či druhého přezkoumávaného závazného stanoviska. Je zřejmé, že jednotlivé stavební objekty byly součástí jediného záměru. Skutečnost, že k nim byla vydána dvě závazná stanoviska byla důsledkem jednání žalobce, který takto záměr rozdělil. V každém případě je však z potvrzujícího závazného stanoviska č. j. 25812/2021 zřejmé, které úvahy se týkají samotných garáží a které oplocení. Skutečnost, že nadřízený správní orgán pod jedinou spisovou značkou přezkoumal zákonnost dvou závazných stanovisek, není nezákonností a neodporuje vyhlášce č. 259/2012 Sb. Ostatně žalobce ani neodkazuje na žádné konkrétní ustanovení této vyhlášky, s nímž by měl být postup nadřízeného správního orgánu v rozporu.
20. Nelze souhlasit s tím, že by žalovaný opomíjel podstatu argumentace žalobce. Žalovaný ve svém rozhodnutí odkazuje na potvrzující závazné stanovisko č. j. 25812/2021, jímž byl vázán a které zcela jasně uvádí, že záměr je zcela v rozporu s hlavním využitím ploch veřejného prostranství – veřejná zeleň (ZV) dle územního plánu města Prostějov. Kromě toho také podrobně zdůvodňuje rozpor záměru s cíli a úkoly územního plánování. Zároveň potvrzující závazné stanovisko zcela jasně zdůrazňuje skutečnost, že podmíněně přípustné využití je v územním plánu města Prostějov podmíněno tím, že zásadně neohrozí hlavní využití plochy. Konkrétně stavby jsou navíc podmíněny tím, že souvisejí s hlavním využitím a oplocení nesmí omezovat průchodnost územím. Závěr, že stavba garáže nesouvisí

s hlavním využitím plochy ZV, že toto hlavní využití naopak narušuje a že oplocení omezuje průchodnost území, je v potvrzujícím závazném stanovisku naprosto jasně zdůvodněn. Navíc územní plán města Prostějov v ploše ZV podmíněně připouští pouze podzemní garáže, nikoliv nadzemní. Žalovaný pak tuto argumentaci doplňuje s odkazem na vyjádření Ministerstva pro místní rozvoj (viz např. strana 7 či 9 napadeného rozhodnutí).

21. Soud má za to, že potvrzující závazné stanovisko č. j. 25812/2021 zcela správně posuzuje záměr jako celek, neboť tento záměr jako celek byl také předmětem jediného řízení o dodatečném povolení stavby. Jestliže byla byt jen část záměru v rozporu s územním plánem města Prostějov, nutně muselo být pro záměr vydáno negativní stanovisko. Rozpor záměru s plochou ZV v ploše č. 0817 je přitom zcela zřejmý. Žalobní argumentace je v této části založena primárně na selektivním výběru některých podmínek uvedených v podmíněně přípustném využití plochy ZV. Žalobce ovšem nepředkládá žádné argumenty proti závěru, že je daný záměr jako celek v rozporu s hlavním využitím této plochy a že s tímto hlavním využitím ani nesouvisí. Spíše mimoběžně se snaží prokázat, že záměr spadá do podmíněně přípustného využití území. Odhlíží přitom zcela od toho, že toto podmíněně přípustné využití je explicitně navázáno na využití hlavní, s nímž nesmí být v rozporu a musí s ním souviset.
22. S ohledem na jednoznačný rozpor záměru s regulací plochy č. 0817 nebylo ani nezbytně nutné, aby potvrzující závazné stanovisko také podrobněji hodnotilo soulad záměru s územním plánem také v dalších plochách. I kdyby část záměru byla v části některé dílčí plochy v souladu s územním plánem, nemohlo by být závazné stanovisko souhlasné. Argumentace žalobce týkající se plochy č. 0820 je tak poněkud bezpředmětná, neboť nemůže vyvrátit stěžejní důvody, na kterých bylo potvrzující závazné stanovisko č. j. 25812/2021 vystavěno. Kromě toho není pravdou, že by se potvrzující závazné stanovisko plochou č. 0820 a regulací Plochy veřejných prostranství (PV) nezabývalo. Naopak na stranách 5 a 6 popisuje, že oplocení v této ploše neplní účel a význam funkčního využití dle územního plánu a průchod, který v šíři 9 m zanechává, neplní účel veřejného prostranství sloužícího obecnému užívání za účelem relaxace, setkávání a posilování soudržnosti obyvatel v dané lokalitě. Tento závěr je zcela jasný a žalobce jej fakticky nerozporuje. Svou argumentaci totiž opět staví na zcela mimoběžné argumentaci založené *de facto* na tom, že záměr je podle něj pro danou lokalitu prospěšný.
23. Namítá-li žalobce, že potvrzující závazné stanovisko č. j. 25812/2021 záměr popisuje jako tři jednopodlažní budovy, ačkoliv se má jednat o skupinu 23 garáží, pak není zcela zřejmé, v čem přesně by v tomto případě měla spočívat nezákonnost závazného stanoviska. Žalobce nezpochybňuje to, že nadřízený správní orgán posuzoval právě daný konkrétní záměr. Z projektové dokumentace je přitom patrné, že záměr navenek působí dojmem spíše tří řadových staveb rozčleněných na garáže, než 23 zcela samostatných garáží. V popisu záměru použitým v potvrzujícím závazném stanovisku č. j. 25812/2021 proto soud neshledává žádnou nezákonnost.
24. Soud proto uzavírá, že neshledal potvrzující závazné stanovisko č. j. 25812/2021 nepřezkoumatelným, ani nezákonným.

III. d) Potvrzující závazné stanovisko č. j. KUOK 28963/2021

25. Vůči potvrzujícímu závaznému stanovisku č. j. KUOK 28963/2021 žalobce namítá jeho nepřezkoumatelnost a skutečnost, že jednak potvrzuje pouze část koordinovaného

závazného stanoviska, jednak potvrzované závazné stanovisko bylo posléze zrušeno. Krajský soud musí dát za pravdu žalobci v tom, že postup nadřízeného správního orgánu v tomto případě nebyl zcela vhodný.

26. Z obsahu správního spisu vyplývá, že ta část koordinovaného závazného stanoviska ze dne 20. 10. 2020, č. j. PVMU 127225/2020 40, která se týkala ochrany ZPF, byla v mezidobí nahrazena závaznými stanovisky Magistrátu města Prostějova, odboru životního prostředí ze dne 14. 10. 2020, č. j. PVMU 124763/2020 40, a ze dne 19. 10. 2020, č. j. PVMU 126436/2020 40. Tím došlo k nahrazení původního vyjádření orgánu ochrany ZPF v koordinovaném závazném stanovisku a jeho potvrzování nadřízeným správním orgánem bylo zcela nadbytečné a mohlo zneprůhledňovat situaci. Tento stav však byl nahrazen, když bylo původní koordinované závazné stanovisko zrušeno rozhodnutím vedoucího odboru životního prostředí a zemědělství, Krajského úřadu Olomouckého kraje, ze dne 21. 6. 2021, č. j. KUOK 55656/2021. Původní koordinované závazné stanovisko, stejně jako potvrzující závazné stanovisko č. j. KUOK 28963/2021 se tak stala bezpředmětnými. Napadené rozhodnutí na nich není založeno, a proto není dán ani prostor pro jejich soudní přezkum. Nejedná se o závazný podklad napadeného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s. Ostatně opírá-li se napadené rozhodnutí v otázce ochrany ZPF o jiná negativní závazná stanoviska, nemohl by ani závěr o nezákonnosti či nepřezkoumatelnosti potvrzujícího závazného stanoviska č. j. KUOK 28963/2021 na výsledku soudního přezkumu nic změnit.
27. Soud proto uzavírá, že žalobní námitky směřující proti potvrzujícímu závaznému stanovisku č. j. KUOK 28963/2021 z povahy věci nemohou vést ke zrušení napadeného rozhodnutí, a již proto jsou nedůvodné. Posuzování přezkoumatelnosti a zákonnosti tohoto potvrzujícího závazného stanoviska je tudíž zcela bezpředmětné.

III. e) Potvrzující závazná stanoviska č. j. KUOK 28949/2021 a KUOK 28958/2021

28. Potvrzující závazná stanoviska č. j. KUOK 28949/2021 a KUOK 28958/2021 žalobce považuje za nezákonná z důvodu, že nebyla řádně odůvodněna, nevypořádávají všechny žalobcovy námitky, neuvádějí zmocňující ustanovení (konkrétně podle žalobce § 10 odst. 1 zákona o ochraně ZPF). Kromě toho žalobce poukazuje na nejednotnost v přístupu žalovaného a na to, že v daném případě byly naplněny podmínky dle § 149 odst. 8 správního řádu pro přezkum závazného stanoviska.
29. Soud předně uvádí, že předmětem soudního přezkumu není a nemůže být postup Ministerstva životního prostředí při vyřizování podnětu k přezkoumání závazného stanoviska dle § 149 odst. 8 správního řádu. Sdělení Ministerstva životního prostředí, ve kterém oznamuje důvody neprovedení přezkumu, nejsou závazným podkladem napadeného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s. Pro soudní přezkum napadeného rozhodnutí je podstatná zákonnost napadeného rozhodnutí a samotných závazných stanovisek. Možnost či nemožnost iniciace jiného přezkumného postupu (postupu dle § 149 odst. 8 správního řádu) zcela vybočuje z rámce soudního přezkumu v této věci.
30. Námitku, že v závazných stanoviscích ze dne 14. 10. 2020, č. j. PVMU 124763/2020 40, a ze dne 19. 10. 2020, č. j. PVMU 126436/2020 40, není uvedeno jako zmocňující ustanovení § 10 odst. 1 zákona o ochraně ZPF, soud shledal nedůvodnou. Toto ustanovení totiž nezakládá pravomoc (nezmocňuje), nýbrž stanovuje právní důsledky závazného stanoviska. Kompetenčním ustanovením je § 9 zákona o ochraně ZPF, na které závazná stanoviska také odkazují. I kdyby však závazná stanoviska postrádala odkaz na určité ustanovení právního

předpisu, automaticky by to neznamenal důvod pro konstatování jejich nezákonnosti, a to zvláště za situace, kdy je účastníkovi řízení jako v nyní projednávané věci zjevně konkrétní právní regulace známa. Taková vada by totiž neměla žádný vliv na zákonnost závazného stanoviska, a tudíž ani napadeného rozhodnutí.

31. Důvodnou soud neshledal ani námitku nejednotnosti v přístupu žalovaného. Jak již soud uvedl, závazná stanoviska ze dne 14. 10. 2020, č. j. PVMU 124763/2020 40, a ze dne 19. 10. 2020, č. j. PVMU 126436/2020 40, netrpěla žalobcem uváděnou vadou spočívající v chybějícím odkazu na zmocňující ustanovení. Koordinované závazné stanovisko ze dne 18. 9. 2020, č. j. PVMU 113921/2020Cet, pak v části týkající se ochrany ZPF obsahovalo pouhé konstatování o tom, že dotčený orgán nemá k záměru připomínky, a to bez odkazu na zmocňující ustanovení a bez konkrétního závěru o tom, zda dotčený orgán se záměrem souhlasí či nikoliv, tudíž také bez závazné části a odůvodnění, jak vyžaduje § 149 odst. 2 správního řádu. Jednalo se tedy o diametrálně odlišné situace, které žalovaný zcela legitimně rozlišoval. Nepostupoval proto v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu.

IV. Shrnutí a náklady řízení

32. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal žalobu důvodnou, a proto ji zamítl ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s.
33. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Podle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.
34. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s. *a contrario*).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 24. května 2023

Mgr. Petr Šebek v. r.
předseda senátu